

дошълъ въ недоумѣние. Отъ собственния си опитъ Каллонъ ся убѣдилъ, че всѣки кредитъ си има границата. Въ 1787 год. представилъ му са дефицитъ отъ 198 милиона, който по масщабътъ на нашето време съставлява почти 600 милиона. Да ся покрие този дефицитъ било е необходимо, а нѣмало съ какво да ся покрие; да ся увеличатъ налозите нѣмало никаква възможность; кредитътъ съвсѣмъ билъ исчерпанъ. Тогава Каллонъ обърналъ политиката, и трѣгналъ по слѣдитъ на Тюрго; отъ ново са захванало скърцание съ зѣби; придворнитъ, провинциалнитъ дворяни, събирателитъ на данѣцитъ, сѣдїитъ, полицейскитъ чиновници, общинскитъ съвѣти и цеховитъ майстори дигнали шумъ противъ кралятъ и министерството.

Въ рѣдовѣтъ на оппозицията влѣзнали както такива лица, които въ всѣко благоустроено господарство иматъ значение само като послушни орждия на централната власть. Господарството захванало да ся разлага, защото захванало да не удовлетворява ежщественнитъ потребности на обществото и въ всичкитъ си части ся оказвало несъстоятелно предъ сѣдхтъ на общественото мѣние. Въ онова време общественото мѣние било тѣй силно, че къмъ него, като къмъ най висока апелационна инстанция обърнали ся за разрѣшението на препирната си отъ една страна министерството, което по неволя ударило на прогресъ, а отъ друга, — аристократическата оппозиция, която ся уловила за старината съ всичката страсть на инстинктивното самосъхранение и съ пълно съзнание на своето въковно право. Са-